

mener, at det er Noget, der burde affattes, og vil tage fat paa den Sag, saa tror jeg, at han virkelig meget let kan faae det affattet, uafhængigt af det andet Spørgsmaal om, hvorvidt Embedsmændenes Portogodtgjørelse skal betales efter Regning eller fastsættes efter Calcule. Jeg veed ikke, om den høitærede Justitsminister vil være med til at affatte denne Forordning, uafhængigt af det andet Spørgsmaal; men da det er en urimelig og forældet Bestemmelse, som har Krav paa at komme ud af Verden, forekommer det mig, at han maatte kunne være tilbøielig dertil, selv om han ikke kunde faae Thinget med sig til det andet Spørgsmaal. Hvis derimod den høitærede Minister ikke vil gaa med til at affatte denne foreldede Bestemmelse, medmindre han faar det Ønske opfyldt, som han længe har næret, og som han har prøvet i mange Aar paa at faae gennemført, saa veed jeg ikke, hvad jeg skal sige dertil. Det er ligesom der skulde foregaa en Handel, et Prang, hvor man skulde have Noget for Noget: For at ophæve denne Bestemmelse, som Alle anse for uidsøvarende, og som Mange tilbøielig have glemt, vil Ministeren vinde det til sine Embedsmænd, som han længe har arbejdet for og ønsket, og som naturligvis ogsaa Højrepartiet ønsker. Man har sagt, at der er tre Interesser, som ville tjene ved, at Portogodtgjørelsen blev givet efter Regning. For det Første skulde det være i Befolkningens Interesse; men jeg veed ikke, hvorledes det skulde kunne gavne Befolkningen uden paa saadanne enkelte Steder, hvor Befolkningen nu betaler Penge, som da kunde spares; ellers fortaar jeg ikke rigtig, at det skulde gavne Befolkningen, navnlig Smaaafolk, at deres Sager bleve hurtigere besørget. For det Andet skulde det være i Stats-tjenestens Interesse. Det kjender jeg heller ikke noget til, men det maa naturligvis de ærede Medlemmer, som have udtalt dette, og navnlig den høitærede Justitsminister, vide, hvad det er for Interesser. Jeg kan ikke indse, at, naar Stats-embedsmænd varetage deres Forretninger med al den Tilbørlighed, som det forekommer mig, at de bør varetage dem med, det saa kan skade Stats-interesserne noget, at Embedsmændenes Portogodtgjørelse bliver betalt efter Calcule, som det er brugt i al den Tid, jeg kan huske. Endelig skulde det være i Embedsmændenes Interesse. Det vil jeg tro, det er det Gæste, jeg kan forstaa af disse tre Interesser; de andre Interesser kan jeg ikke forstaa have noget at betyde i denne Sammenhæng. Det er dog sikkert og soleklart, at alle de Portosatser, som ere ansatte i de forskjellige Kontorholdslove, ere fastsatte under den Forudsætning, at Embedsmændene skulle besørge alle de Breve med Posten, som det kan lade sig gjøre med. Det er under den Forudsætning, at Udvalget har foreslaaet og Rigsdagen bevilget Portoudgifter til Embedsmændene, for at de derved

kunne besørge alle de Breve, som det er nødvendigt at besørge. Naar navnlig det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgfreds (C. Gold) taler om, at Brevene besørges „ved Leilighed“, og at flere Netsbetjente for at faae deres Portoudgifter til at slaa til, maa hjælpe sig paa den Maade, at sende Brevene ved Leilighed, saa veed jeg ikke, om Embedsmænd have Lov til fremfor Andre at lade deres Breve besørge ved Leilighed. Jeg tror neppe, at det er tilladt nogen anden privat Mand at sende Breve ved Leilighed. Saavidt jeg erindrer, staar der i Postloven, at Postvæsenet er ene berettiget til at besørge alle Breve — medmindre naturligvis man selv eller ved eget Bud besørger dem. Dette kan nu imidlertid være ligegyldigt; men hvad det angaar, at Embedsmændene kunne have Til sætning, saa antager jeg, at det i saadanne Tilfælde maa være Embedsmændenes egen Skyld. Naar der endda kunde siges, at vedkommende Udvalg, som har behandlet disse Sager, havde været farrigt eller vist sig Inebent overfor de Beretninger, Embedsmændene ere fremkomne med, saa var det noget ganske Andet; men det tror jeg hverken kan siges ved denne Leilighed eller i de foregaaende Aar. Have Embedsmændene Tak, saa maa det være grunderet paa deres egne Indberetninger. Det ærede Medlem for Præsts Amts 2den Valgfreds (D. Christensen) oplæste før, at en Embedsmand havde anført, at han kunde bruge $\frac{2}{3}$ Gange saa Meget i Porto, som han hidtil havde havt (D. Christensen: Nei, tre Gange saa Meget!); men hvorfor opgiver han da ikke bestemt, hvad han skal bruge? (D. Christensen: Det bliver jo hans Sag!) Ja, det bliver hans Sag; deri kunne vi Lo være enige. Vilde Embedsmændene ikke opgive rigtig i deres Beretninger, saa maa de sandelig selv lide derunder; det maa være deres Pligt at give fuldstændige Indberetninger. Det er muligt, at det ikke er saa let ved en Ansættelse paa 5 Aar at træffe lige det Rette; men jeg tror nok, at der let kommer Balance saaledes, at er der for Lidt det ene Aar, kan det andet Aar høje derpaa. Forskellighederne mener jeg, ligesom paa mange andre Steder, kunne have hindringen, og naar det saa kommer dertil, at vedkommende Embedsmands Kontorholdsgodtgjørelse skal revideres igjen, vil det paany vise sig ved at gjenmeegaa Indberetningerne, hvad der er brugt i de foregaaende 5 Aar, og finder saa vedkommende Udvalg, at der virkelig er Grund til at foretage nogen Forandring, vil man ogsaa sikkert gjøre det. Det har jo vist sig, at der ikke i det Udvalg, som har behandlet disse Sager, har været nogen Utilbøielighed til at tage Hensyn til de Indberetninger, som indkomme. At disse ere usikre, kan Udvalget ikke gjøre ved, det bliver vedkommende Embedsmands egen Sag, som har indgivet dem ubestemte og upaalidelige. Mindretallet fremhæver navnlig stærkt, at Kontrollen vilde være meget